

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

ELS TRES TOMS D'ENGUANY

La bandera gremial,
¡Oh, companys, enarbolemla

per demunt d'aquestos cans...
que lladran pro no mossegan.

Es tanta la roba que s'embruta, qua a seguir per aquet camí aviat no'n podrán donar l'abast totes las bogaderas d'Horta, que tenen acaparat, ara com ara y fins que al Govern li vingui la pensada d'arrendarlo, el ram de la netedat o de la brutícia,—segons com s'ho mirin—de tota la capital y *suburbios*, que deya en Samaranch marcant molt la *b*.

Y lo més lleig y llastimós es que aquesta setmana ens veurém precisats a treure una pila de drapets al sol que insultarán a la vista, donchs la bugadera, ab tot y ser una dona curiosa que no plany el sayó ni'l puny a la roba, no n'ha pogut fer gayre net, perque las tacas son d'aquellas que's menján el teixit y no sen van ni ab las pastillas mágicas den Grau, que fins rentarían en un cas d'apuro, l'honor del *Capitán Verdades*, que a cada dos per tres l'ha de portar a treure tacas al *terreno de los caballeros*, perque es menos sofert que la batista blanca, en la que fins s'hi coneix una alenada.

No parlarém dels *embotellats* perque si destapavam aquest assumpto hi hauria perill de que s'esbravessin, donchs ab lo volats qu'están, se volatisarian pitjor que la benzina.

La veritat sigui dita, jo no sé de que's queixan aquets senyors de la *Comisión Central*. Ells creuen que la misió que'ls hi han confiat els regidors catalanistas y republicans es cosa de poch més poch menos, sent aixís que la seva tasca es la més elevada, tota vegada que's cuydarán dels gegants; la de més càrrech, ja que comprén el negociat dels bagatges, y la de més ciència perque haurán de cuydarse del ram de las matemáticas de carrer, ab perill y tot de que'ls hi prenguin els números. ¡Ja es ben veritat alló de que la mar com més té més brama! Uns altres al seu lloch estarían més que satisfets veyent l'atenció de que han sigut objecte conservantse a dintre d'una *redoma* en qualitat d'exemplar preciós o de *feto* distingit. Es clar que'ls primers días han de trobarshi nous allí dintre, després d'estar acostumats a ficar el nas per tot arreu sense reserves, però vourán com acabarán per estarhi millor que'l peix al aygua. Lo mateix els hi passa als aucells quan els engavían; primer tot es donar cops de bech als filserros, però després arriban a fershi tant, que's figuren que no hi há més mon que'l de la gabia, y fan cada refilada qu'enamora.

Ja sabém que la *vella* trevalla per la seva llibertat y que fins fa conxorras ab un aucellot de pas que's passa de *pájaro*, però tot aixó será temps malaguanyat. ¿Que l'ave de mal agüero diu que suspendrán l'Ajuntament? *Bueno*; si'l suspenen pel juny, l'aprobarán pel setembre; tot será qüestió de passar unas vacaciones més o menos distretas.

Ja deuen haver vist que no hem sigut sols els barcelonins a ballarla. Els gironins y'ls tarragonins també han passat el seu trágul, y d'aquells de tirar el cargament a l'aygua.

L'héroo de Girona ha estat un apotecari brut que ab una mica més ressucita la heroica figura de l'Alvarez

de Castro. Aquet senyor veyent, com el seu confrare de "La verbena de la Paloma" que

"la limonada purgante
no la pide nadie ya"

va tenir la bona pensada de mitg retirarse del ofici y receptarse ell mateix una *fórmula* que a las dos tomas el va deixar fet un senador canalejista y un cacich ab condicions sobreras pera rellevar als Planas y als Comas d'aquí, que—cambiant els papers—bon goig tindrían ara de pogueuse fer apotecaris.

En demés, el *Pantorrillas* de la immortal ciutat, sembla que va ser un dels qui va jugar un paper més decorós en l'assumpto de la incapacitat dels regidors regionalistas, per quin motiu, el poble, agraht a las sevas desinteressadas gestions, el día de la presa de possessió del nou Ajuntament, va obsequiarlo ab una serenata de xiulets que haurían fet escriuir al mateix Dato.

¡Qué van haberli fet! Alló venia a ser com una *pedrada en ojo de boticario* perque, si no com a tal, com a cacich tenia'l remey a las sevas mans.

Peró la historia es prou coneguda, y a horas d'ara bon xich estantissa pera que la detallém pas a pas; n'hi ha prou ab dilshi que per *si eran pilos ó eran flautas*, el cacich de las potingas va presentar la corresponent denuncia contra'ls qui primer li varen passar pel magí, tocant la ganga a uns quants joves de bonas casas que's varen constituir ells mateixos a la presó, donant lloch a un seguit de manifestacions d'entusiasme que varen fer gastar al farmacéutich tota la existencia de tila que tenia al establiment.

Ara, els joves ja n'han sortit de la presó; el qui no pot sortir de la botiga, sense perill de que li esquerdin la *facultat*, es l'apotecari de laboratorí de pou, que de resultas de tot aixó no podrá despatxar ni un trist céntim d'arrel de malvi que no sigui *para su uso*. Sort que ja se las haurá de menester totes per ell las potingas, perque ben segur que no farà may més res de bo.

Als tarragonins també'ls hi ha sortit una eminencia; millor dit, duas: la primera es un tal Castellarnau que com arcalde interí va presidir la sessió del día primer.

Aquet subjecte va elevarse ab la feta de l'altre día a la categoria de curiositat, que no deixarán de visitar els forasters que vagin a Tarragona, ab el mateix interés que van a veure la famosa professó de las ratas a la Catedral.

Figúrintse que perque un regidor va gosar a parlar en catalá, el senyor Castellarnau va considerar prudent esmenar la Constitució, a fi y efecte de trencarli las oracions *dialécticas*. No sé d'ahont s'ho debía treure aquest alcalde Borrego que allí's prevé que l'idioma dels Ajuntaments es el castellá. ¿Y pera semblants interpretacions varen moure tant enrenou las Constituyents?

Després que'l senyor Castellarnau va haverse retirat de la presidencia, ahont ab una mica més el *desconstitueixen*, va rellevarlo un regidor *torrista* anomenat Cuchí, que mereixeria que li completessin l'apellido ab una particula negativa. Aquet senyor té un concepte del Dret y de la Constitució, no menos ensopegat que aquell altre individu, y com que qui fa la llei fa la trampa, se las va manejar de manera que'l regidor federal senyor Pallarés, que legalment hauria sortit arcalde definitiu, va haver d'acontentarse ab quedar d'interí, ab quin caràcter va fer un discurs

—contrari a la Constitució—ja que va pronunciarlo en llengua catalana, trayent a la concurrència l'empaig de la oratoria *constitucional* d'aquell tronc de patricis que deürían tirar per acadèmichs, sols fos pera tirar alguna cosa.

Llástima que a Lleyda no hagi passat res, perque aixís hauríam fet plena; però's veu que'ls lleydatáns, ara com ara, més s'estiman gastar els dinerets de la grossa ab pau y tranquil·litat.

Anarsen en Martos O'Neale d'aquella província y entrarhi la sort ha sigut tot hù. Verdaderament hi han personas que portan mala astrugancia.

LLERIU.

Las aficions den Fullaraca

No hi podia fer més el xicot: el tirava més l'art dramàtic que la modesta sastreria que son pare tenia establerta en una travessia del carrer Major de la vila, que'ls donava, sinó pera poguer menjar llonzas y pollastres, lo suficient pera fer bullir l'olla, confeccionant jechs y calsas de vellut pera la classe pagesa y alguns, poch, *trajes* de llana pera la menestralia, fets ab *cortes* comprats pels mateixos parroquiáns al panyero ambulat, que una volta confeccionats exposavan, pera *llamar*, al mitg de la botiga en un parell de maniquís, desferres d'una sastreria de luxe que havia tingut de plegar el ram per sobra de género y falta de clientela.

El pare den Rafel, al parlar de son fill, deya:—Es bon xicot, treballador, obediènt, no té cap mal vici, però... té un defecte que no sé d'hont redimontri li ha surtit: ¡un diantre d'afició a representar comedias!... cosa que a mí, ni anar al teatro m'ha agradat may.

Y aixís era. En Rafel era'l *galán* obligat, indiscutible, de quantas companyías d'aficionats s'organitzavan al Casino pera donar representacions teatrals, y com a tal *galán*, anava a Barcelona a contractar las *damas*, comissió que no hauria permès que un altre la desempenyés, per lo que ell deya:—Las *damas* han d'esser del gust del *galán*.

Y no tan sols se concretava a dirigir y representar, sinó que la seva afició arribava més lluny. Ell sol ho feya tot: arreglava la localitat, la escena; caracteritzava als altres aficionats; fins feya de fuster y pintor; com per exemple: ¿Que faltava algún accessori al escenari? Ja me'l teniau ensinistrantho ab llistóns, pastas y paper d'embalar procedent dels embolcalls de las pessas de vellut de casa seva, y després ab quatre cops de pinzell, ho deixava com no ho deixaria ni'l més reputat escenógrafo, com ell mateix deya. Es a dir; era'l *fac totum*; y en més d'una ocasió s'havia lamentat de no poguer interpretar ell sol, a més del seu, tots els altres personatges d'una comedia.—¡Ah!...—deya—si'l

ELS EMBOTELLATS

¡Si al menos els quedés el recurs d'esbravar-se! ...

paper que fa Fulano'l pogués fer jo, quina escena faria ab mí mateix.

Tot aixó li valia moltes enhorabonas, aplaudiments y ovacions que'l pobre Llátzer, obcecado per la seva gran afició, prenia en serio, no comprenent que las tals ovacions eran una continua *rifada* dels seus *admiradors*, secundada pels mateixos companys d'escena.

Y al seu pare, cada comedia que's representava, li valia un seguit de disgustos, fins al extrém de que un dia prengué tan gran incomodo, que, encarantse ab son fill, li digué:

—Fins aquí hem arribat: ¡o't quedas a casa a tallar y cusir o't ficas a cómic d'una vegada, tría!... ¡Qué tanta caramada!

Y en Rafel se decidí per la vida accidentada del actor dramàtic, repudiant el tranquil y sedentari ofici de sastret de poble. Y al objecte de solemnizar tal aconteixement, s'organizó al Casino una funció de despidio en honor y benefici del, com deyan els prospectes, *ex-mio aficionado, compatricio nuestro, que toma la alternativa de actor, D. RAFAEL FULLARACA, quien tiene el honor de dedicar la función a los Socios todos del Casino.*

¡Quina activitat desplegá en organizar la gran funció! Ni menjava, ni dormia, ni sossegava un moment. Durant vuyt dias no's parlá de res més que del benefici den Fullaraca; y ell no feu altra cosa que somniar aplausos, ovacions, teatres, beneficis; y en somnis, veyá's regalos que li feyan: petacas de pell de Russia, coronas de llorer, boquillas d'ámbar, centres de taula,

caixóns de cigarros de l'Habana, espasas y dagas d'època, en fi, tot un devassall d'objectes artístichs y de valor contant y sonant; y'ls veyia a son entorn en l'escenari, en tant que de las bambolinas queya una pluja de flors y de fullas de llorer...

Y aixís, tot somniant, arribá'l día de la funció.

El teatre estava brillant. El drama *En el seno de la muerte*, que era'l que's representava, anava marxant bastant bé, tret alguna que altra surtida retrassada, un *lapsus* del apuntador que en una escena compromesa girá dos fulls, y que en el desafio de *Jaime* (en Rafel) ab *Berenguel*, a n'en Fullaraca li caygué'l cas-

co del cap, que li feu seguir la perruca, produint al caure un soroll com si hagués caygut una regadora, y una gran riallada en tot el públich, obtenint en Rafel a cada transició un *¡bravo!*, a cada tirada de versos un aplaudiment, a cada final d'acte una ovació, ab las corresponents cridades a l'escena; y als intermedis, no'n vulguin més de enhorabonas y felicitacions... que no eran altra cosa que burlas y rifadas.

Y comensá'l tétich acte tercer, que resultá una especie de saynete pels molts incidents cómichs que ocorregueren, especialment el que succehí al beneficiat. Aquest, en la escena en que *Jaime*, plorant, descansa'l

cap sobre la llosa que tanca la sepultura de son pare, al aixecarse, tot el públich esclatá en una gran riallada, que desconcertá al pobre Fullaraca, que digué la mar de disbarats, no poguentse explicar de qué prevenia aquella passió de riure que havia contaminat a tot-hom, precisament en la escena més patética de l'obra.

Era que la sepultura estava pintada de fresch, y, naturalment, se posá una cara feta una llástima. L'acte aná continuant fins al final; el públich, unas vegadas aplaudint y altras rient, y en Rafel sense poguer saber de qué reya'l públich.

Al acabarse l'obra la ovació sigué gran, entusiasta; y en una de las cridades a la escena, tiraren de la galeria una gran corona, ab tant acert, que quedá penjada al coll del ovacionat, que continuá, ab la rialla a la boca, satisfet, saludant al públich, que reya també, al veure aquella cara enmascarada, abrillantada per la suhor que li transpuava cara avall, enquadrada per la corona d'un vert fosch, ab salpicaduras de vermell, obsequi dels seus admiradors...

Per fi, la ovació terminá, y en Rafel se retirá al seu camerino. Y allí, ab el mirall al devant, pogué contemplar, ab espant, la seva cara enmascarada, enquadrada per la corona, que encara penjaba de son coll, y, ¡oh, decepció!, aquella corona no era de llores y flors, com s'havia imaginat. Era... de *aufals*, entreteixida ab *ra-ves* y rastalleras de *tomacóns*...

¡Pobre Fullaraca!... Allí, tot sol, esclatá en amarch plor, al comprendre la sagnanta burla de que havia sigut objecte...

¡Tant mateix n'havían fet una mica massa!

R. RAMÓN y VIDALES.

PARER D'EXPERIMENTAT

—¿Ab aquesta eyna lo volen criar? Pobret, s'en anirá a can Taps...
—No tinguéu por, que ve de bona fusta.

GUARDANT UN TALLER

No hi há feyna més pesada
que'l ser de la policfa;

com perden la nit dormint
han de descansar de día.

¡ESTÉM BEN FRESCOS!

Lo qu'es si aixó no s'adoba
aixís no pot pas seguir.
Ara si qu'es un problema
el viure en aquet país.
¿Cantas? No volen que cantis;
Si cridas, no volen crits.
Si dius mal dels que'ns governan
amagat, que ja t'han vist.
Si tocas als *alts*, pallissa;
si t'ficas ab els *petits*,
t'amarran quatre *guindillas*
y cap al Govern Civil.
Si parlas dels pobres, llenya;
llenya, si parlas dels richs...
donchs, vejám; ¿com hem de ferho?
¡Mirin que n'es de bonich!
Ara, com si aquestas trabas
lo fessin a un hom' felís,
una junta de senyoras
al Amat s'ha dirigit,
pregantli que dongui una ordre
per privarnos d'escupir.
Aixó, ¿no ho troban ridicol?
Contestintme; ¿no es ben trist
que'l que tingui salivera
hagi de quedarse al lit,
o empassarse la saliva?...
¿en quin punt del mon s'ha vist?
Un home, estant de conversa,
se veurá en el compromís
d'abandonar la xicota,
el conegut o l'amich,
y fugir corrents a casa
perque tindrà d'escupir.
Abans, si t'encostipavas,
per catorze rals y mitg
l'Andreu te dava pastillas,
espectoravas un xich,
y al cap de dos o tres días
podías dormir tranquil;
donchs ara, un tap a la gola
y ¡ofégatl!... ¿Aixó es bonich?
No s'acaba aquí la broma.
Un altre cas. Al estiu
badallant t'entra una mosca
a la boca, o be un mosquit,
donsas ja sabs lo que't toca
menjartel y... bon profit.
Senyó Alcalde; no es possible
que vosté, qu'es aixérit,
s'escolti aqueixas senyoras,
o sinó, vinguim aquí,
sospesi be mas paraulas
y contesti.—En un país
ahont te venen un tabaco

que't podreix la post del pit;
ahont hi governa un Sagasta,
ahont pel carrer més lluit
pots trobarte ab en Collasso...
¿Qui sen está d'escupir?

K. O. K.

L'ÚLTIM FIGURÍ

Aquet tipo tan smart
que qualsevol el pendria
per un diplomátich rus,
es conductor de tranvia.

Sessió dels "embotellats,"

El President.—*Se abre la sesión.* (Y ara'ls ho aniré dient en català, per més comoditat). Si algú de vostés pensa alguna cosa y vol dirla, comensin.

El Barberillo.—Ja veurà; jo penso que no podem conformarnos ab l'embotellament; aixó es una broma pesada, un insult; ahir vaig haver d'aturar a n'en *Mugrientes* que volia donar un recado a un d'aquets macos que'ns han surtit. Crech qu'hem de fer un cop d'Estat y'l senyor Alá ho creu com jo.

En Berenguer.—*¡Alá es grande!*

En Nuri.—Tenen ventura que...

En Ventura.—Demano la paraula per alusions personals: a mí no'm tenen: jo soch sempre dels meus, fins quan perden, si'ls que guanyan no'm volen...

El President.—*¡Orden! ¡Orden! Si alguien quiere presentar una "emoción", con intento de buscar solución a la cuestión, que lo haga de rondón.*

En Nebot.—Jo crech que de primer hem de ocupar-nos de lo que'ns han encarregat: per exemple ¿per qué no esbriném el motiu de qué'l Passeig de Sant Joan comensi pel número 100?

En Nuri.—Proposo que per no ofendre a ningú el número 100 quedi suprimit de tots els carrers.

En Ruiz Alá.—Jo crech que hem de cuydarnos també de reformar els gegants...

En Ventura.—Y de ferlos.

En Ruiz Alá.—Proposo que'l senyor Berenguer sigui el que's cuydi dels gegants: ell arribará per tot.

El Barberillo.—Perdém el temps: mentres no logrém que'ns tornin l'inspecció dels mercats, no hem de reposar.

En Nuri.—Y a mí em posin a consums...

El President.—No'ns enteném; no hem de parlar de lo qu'han posat al nostre cuydado, ni de lo que volém ser: tots ho sabém per que hem vingut aquí y allá ahont aném. Els he reunit per veure si entre tots trobém manera de volcar als catalanistas y als republicans. Y ja que vostés no pensan, jo'ls hi diré'l que he pensat.

En Pepe y Don Joseph no dormen; l'Islenyo no reposa. Al Casino, com tots sabém, no s'hi pot viure, tot-hom bada. Abans d'ahir un exconcejal, tot distret, va ficarse una cullereta a la butxaca: ja hi há socis que perden el café a la manilla y no'l pagan. Es necessari que maném...

El Barberillo.—*¡Olé!*

—Y que ensorrém per sempre més als catalanistas y als republicans.

En Nuri.—Potser si'ls posavam un parany...

En Ventura.—¡Ben pensat!

El President.—*¡Orden!* res de parany; una escombrada ben feta.

El Barberillo.—¿Y em cuydaré altra vegada dels mercats?

—Si tots apretém, si'ls amichs no deixém viure a n'en Pepe y a don Joseph, si sabém fer atmósfera y conquistar gent, se processará al Ajuntament, vindrán companys nous y *¡a vivir!*

En Nebot.—¿Y no fora millor que'ns en anessim? Mirin que fem un paper...

En Nuri.—¡Que calli aquest neula!

El Barberillo.—Que'l treguin.

Veus.—*¡Fuera!* ¡Descastat!

El President.—*¡Orden! Bueno:* ¿y si después de conseguir el processament...

En Ventura.—¿Y per que'ls processarian?

El President.—Per la mateixa rahó que no'ls han processat a vostés.

En Ventura.—¡Ah!

El President.—Y si después de conseguir el processament el poble de Barcelona'n fa una de *pópulo bárbaro*?

En Nuri.—Tinch una idea.

Tots.—¡Ah!

En Nuri.—Jo oferiria diners als catalanistas y als republicans; ab diners tot se logra.

En Berenguer.—Es veritat.

En Nuri.—Que tirin llarch mentres surtim ab la nostra.

Entusiasme general. El Barberillo balla peteneras; en Ventura toca las castanyolas ab els dits; en Berenguer fa tamborellas y ab els peus trenca tres bombetas eléctricas; en Ruiz aplaudeix y en Nebot riu, com volguent dir: ¡que mansos!

No se sab quin día farán la proposició, pero si's creu que feya be en Nuri de demanar que's suprimissin els números 100.

TAQUÍGRAFO.

HISTORIA D'UN BARRET

*No se engañe nadie, no,
pensando que ha de durar
lo que espera
más que duró lo que río;
porque todo ha de pasar
por tal manera.*

JORDI MANRIQUE.

I

Vaig véurel a can Brichs: ¡que ben format, que bonich, que bufó, que llis, que net! Vos dich en veritat que era un barret que al instant va deixarme enamorat.

Després de concertat y de pagat, vaig posármel quedant tan satisfet com qui la rifa de Madrid ha tret, o be un empleo del govern li han dat.

Ell feya ressaltar el meu vestit, ell las portas m'obria de per tot, fent que fos per sensat y rich tingut: quan un día un camálích malehit, tot traginant al coll un bagulot, me'l feu caure distret y... ¡tururut!

II

Primer tanto y disgust, mes no mortal: curat fou replanxantli un xich el pel; d'allavoras hi anava ab més recel tement li dessin algún cop fatal.

Per tal temps jo estimava a una vestal més bonica que no un angel del cel, filla d'un pare rigurós, crudel, que estava en contra meu al punt de dalt.

Creientlo ausent un vespre, molt tranquil truco a la reixa demanant consol a qui'm tenia d'amor fet un Gazul: quan un puny de gegant, un puny viril, cayent sobre'l meu cap al primer vol, va deixarme'l barret sens cap ni cul.

III

Y encara tingué adop, puig suplicant a n'en Brichs, qu'es xicot intel·ligent, va posarmhi uns reforços de moment que altra volta quedá nou y llampant.

Mes inútil treball; desde eix instant sas desditxas anaren en augment,

AL TERME DEL TRAJECTE

Vegent que'ls tranvias portan
tipos per l'istil d'aquet

un s'estranya que no hi hagin
molts més descarrilaments.

NOTA D'ACTUALITAT

Un tom...

dos toms...

tres toms.

sent joguina de l'avgua, foch y vent
d'un modo tan crudel com ja veurán.

Del Circo ecuestre certa nit sortint,
del cap me l'arrencá tan fort ciclón
que'l feu corre'l mateix que un *andarin*;
com una sopa me'l posá la font
d'una canal, plovent, y en el Torín
m'hi va caure un coet per més afront.

IV

Com quedá'l pobre no cal dirho pas,
puig el més tonto ja ho haurá comprés:
ja d'elegancia no'n tenia res,
de bonich, menos; de bufó ¡qu'es cas!

Ab més pichs que la tela d'un sedás
estava de las alas tant malmés,
que la copa no feya ja'l seu pes
y era'l pel de tot ell pansit y escás.

Condolgut de debó, mirantlo aixís,
per inútil, insipit y asquerós,

vaig deixar al instant de ferne ús,
regalantlo a un cessant, home infells,
que portantlo de un modo indecorós
li dava'l tipo de un nihilista rus.

V

Mon barret en sa historia al cap de vall
fou patrimoni de un actor novell
que al *pelo* li servia, encara que ell
de pel ja no'n tenia ni un borral.

Va adquirirlo després, no ab molt treball,
per demanar almoyna un pobre vell,
y a la fi, foradat com un garbell,
un matí va llenarlo aprop del Call.

Un drapayre, veyentlo en tal perill,
va endressarlo en el sach que duya al coll,
irónich murmurant: "S'ha d'obrir l'ull!"
Y aquí tenen, senyors, un clar espill
ahont pot mirarshi aquell que'l tingan foll,
hermosura, superbia, goig y orgull.

JOSEPH AGULLÓ TARRATS.

Tretze son tretze. Quan una empresa's fica una cosa
al cap no hi há ningú capás de tréureli. Figuréus que
al Eldorado encara segueixen anunciant com a obra de
gran éxito el quart quadern del "Portfolio". Y aixó
que cada nit, durant la representació, l'espectador que
no dorm llegeix el *diario de la noche*. Lo que passa es
que si aquet *diario* es *La Publicidad*, y lo que'n lle-
geix l'espectador son las xirigotas, al pobre li ve la
mateixa són que si presenciés l'espectacle. Perque ha
arribat a n'aquet punt el pobre *Doys*: per més que pro-
curi *inspirarse*, no consegueix altra cosa que ensopir-
se y ensopir al lector. No hi valen recursos de cap
mena: l'*esperit* no se li transforma may en *sprit*.

A Novetats han seguit també fentse ilusións sobre la
bondat del melodrama "La Herencia del Niño Dios" y
fins han celebrat una funció a benefici dels que'l varen
escriure. En cambi al Principal, deixantse de somiar
truytas, han enviat con *los éxitos d otra parte* a la
companyia Sánchez de León, carregant els *neulers* a
una que dirigeix D. Manel Salvat, actor que, segons
sembla, fa d'empresari ab el sol objecte de poguer
figurar com a director y donarse als cartells y anuncis
el calificatiu de *notable*. En la nit del debut va estre-
narse un dramet titulat *La pena*, escrit ab *discreció*
pels germans Alvarez Quintero.

...¿Qué diuen?... ¿Si s'han posat més obras novas?
Tant com obras, no, però al Eldorado varen estrenar
días enrera una cosa titulada "La Macarena", lletra
del autor andalús D. Sebastia Alonso y Gómez y mú-
sica de D. Emili López del Toro.

Els autors, pera produirla, s'han regit ab la següent
fórmula, que recomano a tots els que vulguin dedicar-
se al *género chico* y obtenirhi aplausos:

S'agafan uns quants *xulos*, una noya guapa a la que
preté un d'ells, un senyoret simpátich que la preté a
n'ella, una mare ordinària, un parell o tres de municipals
y, sobretot, un borratxo ben *consegüent* que pu-
gui entretenir al públich sempre que ho exigeixin els
cambis de situació, repetint las mateixas sortidas.
Perque ja es sabut que la repetició d'una frase per un

mateix personatge produeix sempre l'hilaritat del públic.

Un cop se tenen tots aquets tipos, se'ls amaneix ab els següents ingredients:

Sal, una polsada; carinclonerías, tantas com se vulguin; acudits de calendari, un quarteró; art... no'n parlém d'art.

Agítese y sírvase, aderezado con unos cuantos números de música flamenca, siendo preferible la menos original, por digerirla con más facilidad el público.

Nota: Si l'autor o els autors volen estalviar-se la sal, també poden fer-ho. Lo que hi há es que, en aquet cas, deuen procurar sempre que'ls pappers siguin a propòsit pera que'ls actors hi fassin forsa pallassadas.

Altra: Els personatges, com a bons fills de Sevilla, han d'ensenyar sempre que's pugui las sevillanas, però no las han d'arribar may a fer servir, donchs una de las condicions que exigeix el género es que, per poch que's pugui, tot acabi be, y si es ab casori, millor.

Tenint present tot lo dit, se podrán escriure tantas obras de género chico com se vulguin, ab la seguretat de que serán aplaudidas... Si per ningú més, per la claque, que al Eldorado està més ben disciplinada que a cap més teatre. Y que'm dispensi'l quefe de la de Romea.

VIROLET.

Bons mots

(Històrics)

Una parella de nuvis que s'acabaven de casar a Vich, varen pendre'l tren cap a Barcelona, presentantse a casa d'un amich.

Aquet els va preguntar:

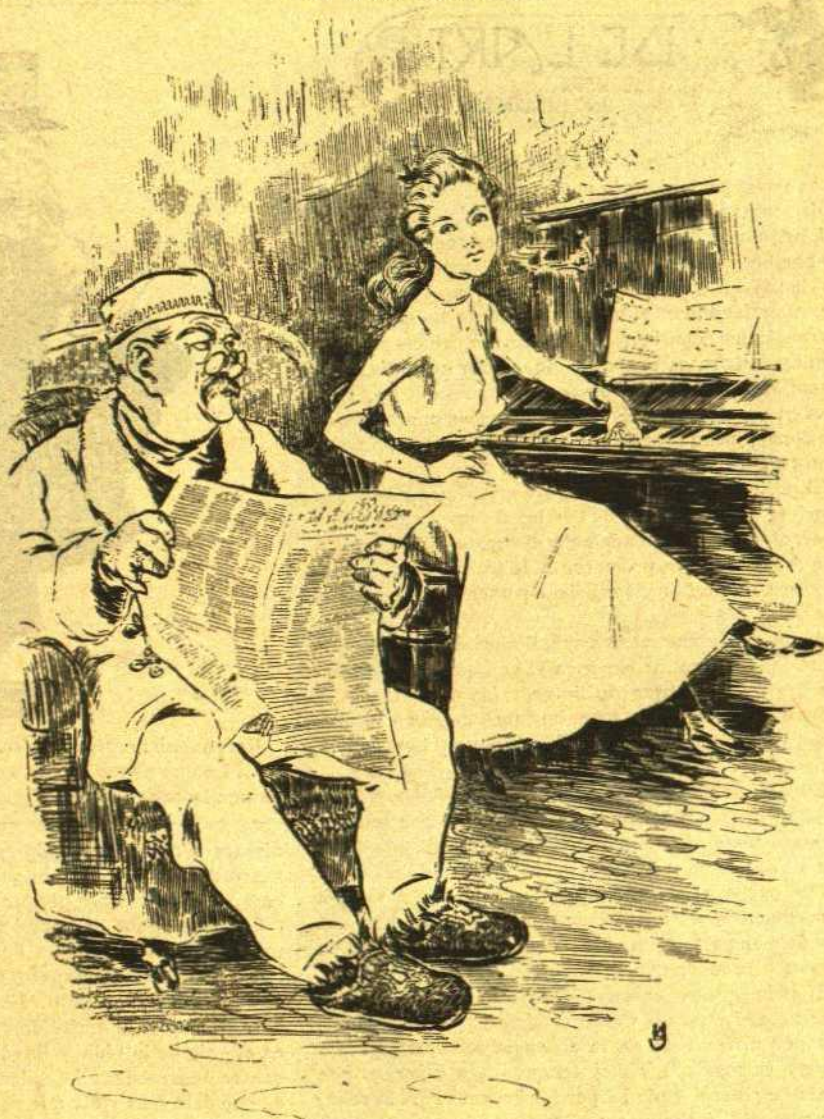
—¿A quina hora us havéu casat?

—A las quatre del matí.

—¡Carat! Si que havéu matinat.

—Donchs miri, ab prous feynas hem tingut temps

UN BON CONSELL

Ja cal que t'abriguis, noya, si vols anar al Liceu, porque'l diari porta que'ls Pirineus están tots nevats.

pera res; vegi: a las tres ens havém llevat, a las quatre ens casavam, a las sis prenfam xacolata y a dos quart de vuyt ja eram a la estació.

—Be, pero deheu haver pres un reservat, ¿eh?

—No, no; xacolata sola.

FI FRET.

Entre chauffeurs:

—Desenganyat, no més hi há una senyal pera co-neixer si un automóvil es bo.

—¿Quina?

—Que fassi las baixadas.

—¿Las baixadas?

—Sí, home; si fa las baixadas es senyal de que haurá fet las pujadas.

JOT-FLIK.

EXERCICIS DE TRADUCCIÓ

Nyigo-nyigo

Avuy els parlaré *nada* menos que de "Els Pirineus." Dels sonats, s'entén.

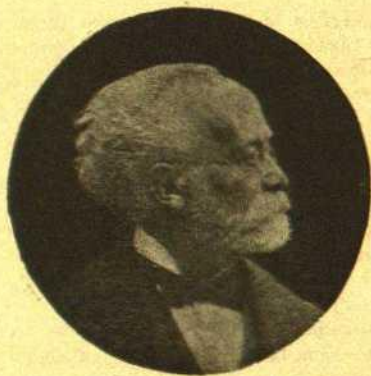
L'argument d'aquesta gran obra estrenada al Liceu ab bombo, platets y campanas, es altament filosòfic. Es funda en l'impossibilitat de l'home o de la dona d'arribar fàcilment al logro absolut de la satisfacció terrenal: una familia noble de l'any hù, ab els seus parents y amichs, es proposan anar a fer un xeflis al Pirineu; contrarietats grossas ho impossibilitan, però com en aquell temps els nobles eran més puntosos que las donas, juran arribarhi mal que siguin vells. Velshi-aquí tot.

El prólech, al comensar, figura en primer terme una glorieta de jardí al cop de l'estiu; al fons, la montanya abarrotada de neu. S'adelanta el cap de casa y explica lo que volen fer, la prometensa de franquejar l'immensa serra ab perills y congoixas potser no més que per punt.

A tot això, una música saballonera imitant el murmur de la mosca, acompanya al vell que deu dir moltes bestiesas, perque de dintre, crida que cridarás, y ell continúa com si tal cosa, fins que'l deixan a las foscas y llavors calla perque ja té temps d'haverho dit tot.

Lo que ve després es no més que per fer bobejar a l'avi; primer baixan unas glassas brutas per veure si li entra fástich; acabat surt el papu, ara a la dreta ara a l'esquerra, y per fi, tots els de la colla l'aixordan volent parlar al plegat, logrant que l'home es dongui per ressentit y es retiri de l'excursió, perque no se'l veu més en palla ni en pols. Aquet final es posat en música d'un modo que fa estremir.

El primer acte ensenya com se va concertar el xeflis. Estant a casa la Comtesa grans y xichs y criatures per distreuella en la ausencia del marit, qu'es a viatge, es posa a fer mal temps, y tot esperant que acabi de ploure, cada hù per fer broma hi diu la seva, fan comedia, jochs de mans, ballan bastons y fins cridan a una gitana que'ls diga la bona ventura. La cosa s'engresca y es quan determinan anar al Coll de Pa-

El Mestre Felip Pedrell

Reconvenir: *reptar*; multar; *penyorar*; alcalde: *batlle*... Lo que no me entra es eso de que al cuartelillo le llamen la *caga-mencha*.

nissars a fer la berenada. Pren la paraula un que va vestit de sardaneta, y diu qu'ell y la gitana podrán encarregar-se del beure perque ho entenen.

En aquet punt el bullici y saragata arriba dalt de tot, sense adonarse que demanava per entrar feya rato un Cardenal y divuyt o vint frares que'l temporal de fora havia portat allí. El Cardenal es queixa de la poca atenció y desenfré dels reunits, que sols pensan en el goig de la vida, y llavors la Comtesa n'hi canta quatre de frescas. El Cardenal s'irrita, la Comtesa té un cop dels seus y diu que abans de donarli sopar prefereix que's perdi tot, y fa llensar pel ull de l'escala el vaixellám y bateria de cuyna, produint un terratrémol tan gros, que's trenquen las vidrieras, entra l'ayre y apaga tots els llums; lo qual, aprofitat per alguns, van palplant y no sé a lo que s'arribaria si no fos que'ls del primer pis, que eran anti-clericals, advertits de lo que passa, fan un forat al sostre y esquivan a tota la Comunitat.

Aquesta, ofesa de la jugada, fa el que pot per destorbar l'àpat, prenentlos el beure que havian deixat vora el seu monastir quan s'encaminavan al Coll, per lo que la comitiva's veu obligada a tornarsen a casa. Mes la Gitana, en Sardaneta y el Comte no abandonan el fato, disfressantse aquet de monjo per entrar més bé al convent. Aquí comensa el segon acte: el Comte ab els hàbits no es vist y vigila, avisant tot quant passa als altres dos. Amagats detrás d'una columna observan com els novicis baixan al celler tota la minestra, y tant bon punt son fora, la Gitana, que no té més espera, vol esbotzar la porta a cops de puny, y ab el soroll tothom n'heu esment; baixan y me'ls

atrapan. Gran espatech de cants per part del Comte, que no sen vol anar, però li obliga un que portava un penó, el més malcarat de tots.

La Gitana s'amaga detrás de la porta, y quan queda sola va fent viatges al defora y enterra tot quant de mica en mica pot anar trayent del celler, fins que ja tot recuperat es posa de nou en marxa la colla: aquet cop tothom armat pera fershi ab las mans si convenia.

Al Coll de Panissars comensa el tercer acte. Després de menjar, beure y bromejar, tothom dorm la mona; l'excursió, malgrat tants entrebanchs, s'ha dut a terme. La Gitana, que ja no hi veu de cap ull, acaba de desembrassar de vianda l'amagatall que havia cavat a terra y s'hi ajeu. Com en tota *juerga*, hi há el més pinxo, que porta una capa barrada de torero, y té rahons ab un altre perque la porta blava. També es veu bescantat un jovenet ab el nom de mossa perque porta el vestit massa just de dalt y bombat de baix. Es la francesa que dona el ví.

Com que clareja surten a mitg vestir uns quants ab trompetas a armar xibarrí y fer el paquet per tornar a casa. Cada hù pren lo seu; regna de nou el bon humor; de las estovallas n'han fet penóns; de la capa del torero una funda pel caball, y aixirit el poble, s'acaba l'obra ab gran gatzara.

La música molt realista en tots els actes; d'un tó vert en els passatges campestres; fogós en els d'amor y tenebrós en els de por. Tot molt rebé.

XIM-XIM.

No fa gayres días que al "Orfeo Catalá" va donarshi un concert en honor al mestre Pedrell, per l'èxit que ha obtingut la seva ópera "Els Pirineus".

Al acte hi varen assistir alguns periodistas madrilens que havian vingut acompanyant al esmentat compositor.

Aquets senyors, vulgas que no, varen haver de sentir "Els Segadors," cosa que no'ls debia donar gayre gust judicant per la cara de prunas que feyan. Acabat l'himne, un d'ells, que allà a Madrit passa per graciós, va dir ab la mitja rialleta als llavis, a un dels orfeonistas:

—Es gracioso eso de segar en pleno Enero.

—Oh, més gracia li faria—va respondre l'interpelat—si sapigués que pera nosaltres no hi hauria inconvenient en fer la batuda pel Febrer.

No cal dir que'l *chico* no'n va entendre d'aixó ni'l sentit directe ni'l figurat, però veyent que tots els circumstants reyan, pera no fer el *calet* anava repetint:

—Es gracioso, es gracioso.

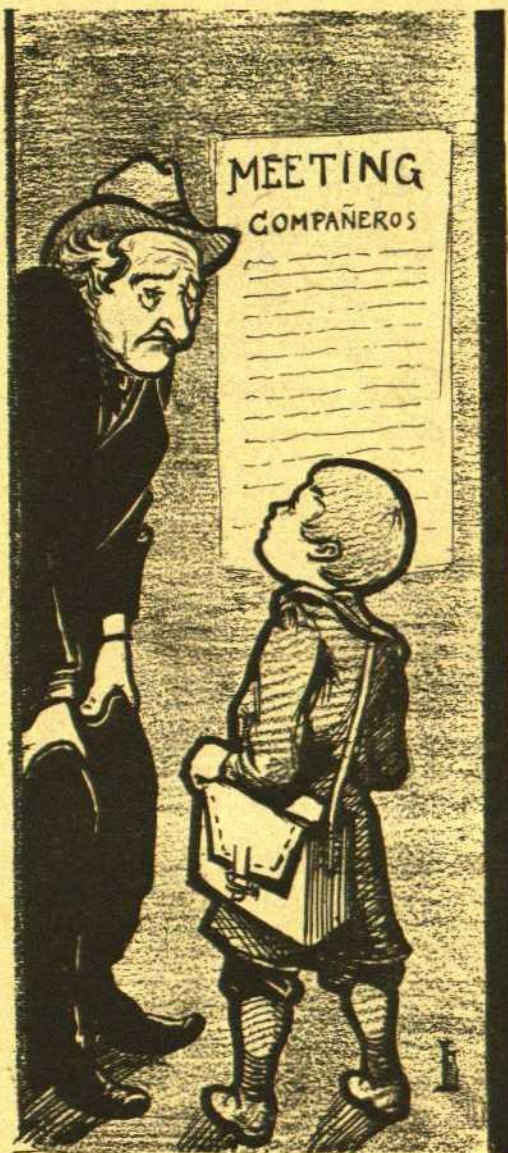
Y tal si ho era!

Disparat passat va pendre possessió la Comissió Central nomenada darrerament *¡Algo se pesca Colás!* Ja han prè alguna cosa.

¿Escolti, senyor Francisco,
si un xicot no vol mamar
y ab *biberón* l'alimentan...
no sortirà mal criat?

Senyor *Doys* ¿que hi té a n'aqueixa *garganta* que no canta?

UN XICOT QUE PROMET

—¿Qué voldrás ser, noy, quan siguis gran?

—Trevallador.

—Y aixó, ¿per qué?

—Per poguer fer festa

Vosté de *niños crudos* potser si que'n menjaría, però d'homes, com nosaltres perdoném, *ni así*.

Vaja, senyor lloro, engegui *por esta boca* o'sinó l'amo'l despatxará.

Ja'ns ho pensavam que acabaria sent un *lloro mut*.

Nosaltres prou volíam portarho amagadet, però ha sigut inútil.

Ja es públich que som subvencionats per *La Ven* y pels Jesuitas.

¿Mare de Deu! No's pot fer res que no se sápigas.

¡Válgans Deu y que espantadís s'ha tornat d'un quant temps ensá el simpátich Aldavert!

L'APOTECARI BRUT, DE GIRONA

—Senyor Peras ¿vol que li prepari un antiespasmòdic?

—No, será millor un as·ringent.

L'altre dia per mor de la seva por varem passar un mal rato.

Ara figúrinse que'ns llevém, y tant va ser agafar *La Renaixensa* com ensopegar ab els ulls en una *darrera hora* que hi havia al capdell dels telegramas, que'ns va fer posar els cabells de punta.

No n'hi havia pera menos, o sinó llegeixin:

“A un quart de quatre de la matinada, al acte d'entrar lo diari en màquina, desde la redacció hem sentit de primer tres sorolls com a canonadas y al cap de dos minuts dos més.

“Lo mateix sentirem los serenos y vigilants á qui hem corregut á preguntar, no tenint temps per altra cosa.

“Deu fassi que no resulti la segona edició de lo que sovint sentiam pochs anys endarrera. Lo cor nos diu que alguna cosa grave ha succehit.”

No cal dir que tot va resultar pólvora en salvas, però l'espant ja'l teniam al cos.

Créguins, senyor Aldavert: vosté es molt aixerit, escriu ab trassa, es lo que sen diu una bella persona, però no s'hi dediqui al reporterisme. Las informacions periodísticas no s'hi poden fer de cor, sobretot quan el cor es tan impresionable y enganyador com el que Deu li ha donat.

El reporterisme, més que cor, exigeix un bon nas y, sobretot, unas bonas camas. En Noguera n'hi podría donar rahó.

Divendres passat varem assistir a la inauguració de la farmacia que D. Antoni Novellas ha instalat a la Rambla de Catalunya, davant del monument den Clavé.

La nova farmacia está montada segons tots els avensos de la ciencia moderna y... no hi ha pou.

Deyam mal, hi há un pou... de sabiduria, qu'es l'amo. Ab un apotecari com ell, a un li venen ganas de caure malalt. Y consti que no'ns ha pagat pel bombo ni un terrós de sucre candi.

La Veu també té unas cosas, que si no fos que un las *veu* no las creuria.

No fa gayres dias que *l'eco de las funerarias* publicava entre molts altres, una esuela participant la mort d'una criatura, ab la corresponent indicació de que havia pujat al Cel.

Fins aquí'l cas no te res de nou; lo estrany era que al anunci mortuori, la familia suplicava a paren's, amichs y coneguts, que preguéssin per l'ànima del difunt.

Un amich nostre—qu'es molt bon cristiá—al enterarse de la recomanació de la familia va posarse a resar tot seguit un *pare nostre* entre dents, pero—com es natural—al caure en el compte de que l'ànima del finat gosava de la Pau Eterna va suspendre la pregaria, porque aquell d qui anava dirigida no la necessitava pera res.

Un altra vegada procuri *La Veu* no trèncar las oracions als seus lectors.

L'Excm. senyor Governador civil D. Miquel Socías, va rebre del Excm. senyor ministre de la Governació el següent telegrama: “*Satisfecho como el Gobierno de su conducta, le animo á perseverar en ella.*”

Estém conformes ab el text del telegrama.

A un desanimat,... anima'l.

L'arcalde senyor Amat va visitar diumenge el taller fotogràfic del senyor Martí, y, aprofitant la ocasió, va ferse retratar.

Hi há qui diu que una de las reproduccions l'ha enviada a n'en Comas y Masferrer ab la següent endressa, quina redacció s'atribueix a n'en Coria, ripis y tot:

“A mi ex-jefe muy querido:
en prueba de estimación
le dedico este *crayón*
que será prenda de olvido.
Si por fin he decidido
pasarme a los *subversivos*,
es, entre otros motivos,
porque la suerte en sus bromas,
no deja ya junto a Comas
mas que... puntos suspensivos”.

Sembla que malgrat la campanya de regeneració empresa pels regidors catalanistas dintre del Municipi, en alguns negociats continúa rebentse ab mals modos a las personas que's veuen obligadas a acudirhi per algún assumpto.

No més s'han esmenat en una cosa els empleats de mal genit, y es que aixís com fins ara enjegavan al públich a la quinta... potencia, ara l'engegan... a la Comissió Central.

L'agencia de periódichs de D. Isidro Canet, de Figueras, ens envia un paquet de noves postals catalanistas que farán molt tró.

El dibuix qu'es molt decoratiu, representa a Sant Jordi matant l'aranya y está tractat d'una manera altament artística y original. No coneixem la firma del autor, per més que diríam que'l nom es alemany.

Y no volém abusar del reclám, perque alaban massa una postal ab la imatge de Sant Jordi ens exposaríam un'altra vegada a que aquell senyor del carrer de Balmes ens dignés clericals.

Ah... gracias pel present.

Els *Senadors* interpretant els desitjos dels seus representats, han acordat contribuir ab 25000 pessetas a la erecció del monument a Alfonso XII.

Els disposant dels diners nostres y nosaltres cantant, cada hu queda en el lloch que li correspón: ells fan de senadors y nosaltres... ¡calculin!

¡Nonell, quina pasterada!
¡Nonell, quin bunyol tan gros!
¡Nonell, aquesta vegada!
¡Nonell, si que l'has errada!
¡Nonell... aixó es horrorós!

Els fabricants del *Lleixiu Fénix*, ens han felicitat pel bon éxit que ha obtingut nostre setmanari. Agra-him la felicitació.

Y a propòsit. Tenim entés que en Roig y Bergadá el coneix d'aprop aquet producte. ¿No li fora fácil, senyor Roig, passar els discursos de vosté pel *Lleixiu Fénix* abans de pronunciarlos? Home, fassihó, y un cop els tingui ben netets y desinfectats... quédissels al pap.

El cacich máxim de Girona, ha demanat al seu amo, el Govern, que li cambihi'l nom, donchs troba que no'l vesteix gayre dirse Peras.

Que's digui *Peras* o es digui *Pomas* ens es igual. Ló qu'ha de procurar es que'ls gironins no las hi posin las peras a quarto, que al pas que porta las hi posarán y de valent.

Ploréu, ploréu ninetas,
que'l burro está malalt.
Té mal a la poteta
y el ventre li fá mal.

Sembla que'l castellá de la *broma nocturna* fa un mes que no surt de casa y no está bó.

Si diém als nostres llegidors que ara no beu ¿qué va que no endevinan de qué pateix?

Té una malaltia nova; las maras li han fet bullida y remuga l'alcohol que té al cos.

Entre las atribucions que té la *Comisión Central* del Ajuntament, composta dels tinentes d'arcalde *embotellats*, sembla qu'hi entra la *extinció de animales dañinos*.

Un periodista amich nostre, tots aquestos díes está en continua agitació, preguntant per en Nuri, en Fabra y demés companys.

—¿Qué'ls hi vol?—varem preguntar-li.

—¡Oh, jo res!... No més tinch interés en portar primer que ningú la noticia dels seus suicidis.

El *socio*, o millor dit el *sucio*, ha cobrat ja segons sembla la seva part de beneficis de la banca del Llóx.

La quantitat es de 4,000 duros nets... Aixó de nets, com vostés comprendrán es un eufemisme.

Un consell, senyor Sucio: si en Merino els hi busca, digni-li que *naranjas*, que ja n'hi enviará d'altres.

Hi há aquí a Barcelona un popular lampista que en lo de saber cobrar comissions es un áliga. Pes més que *costa* creurho es vritat.

Comissionat per una important societat per anar a gestionar a Madrid certs assumptos, al passar comptes, aquélla va sortir-se ab un gep de unas 16,000 pessetas.

Comissionat després per una entitat marítima entre ell, un altre que sen farien creus y un enginyer, varen gastar per valor de 28,000 ptas. Cal advertir que'ls dos darrers, s'hi emportaren las senyoras.

Segons sembla, aqueixa partida, bon xich *serrana*, es lo que ha motivat certs dificultats pera l'aprobació dels comptes de la dita Junta.

¡Vintivuyt mil pessetas!

¿Que menjavan cervells de papallonas y ten'an globo dirigible al peu de la porta?

La Joventut conservadora de Barcelona pensa—que ja es molt—celebrar la majoria del Rey Alfonso XIII, ab un certámen científich lliterari, quals temas serán principalment els problemas de major interés que avuy hi há plantejats a Catalunya.

Trobém bé'l projecte, pero recomaném a la comissió organitzadora que no hi falti'l següent tema:

“Perjudicis que ha ocasionat a Catalunya l'asquerós caciquisme den Planas y Casals”.

Si'ls fa falta premi, avisin a la Redacció de ¡Cu-cut!

En una reunió de vaguistas:

—¿Qué t'ha semblat el manifest dels amos llauners?
—Una *lata*.

Consti que varem ensopegarho, senyor Crañé. Diu-menje—contra lo que vosté ten'a projectat—no varen visitar l'Ateneu de Sans, ni'l representant de la Reyna, ni'l Cardenal, ni'ls diputats regionalistas.

L'any que ve farém pronósti:hs.

Revista de revistas:

Hispania.—En el derrer número d'aquesta publicació s'hi llegeix un article molt poca-solta, firmat per D. Frederich Urrecha, en el que hi ha un disbarat tan gros com el de atribuir a Sant Tomás Apóstol la *Summa Theológica* y en el que s'afirma que la bona societat barcelonina que assisteix al passeig de cotxes del día de Sant Tomás, está mancada de sentit comú.

Ab tot y la falta d'educació que suposa aixó últim, y l'ignorancia que indica confondre ab Sant Tomás d'Aquino, Sant Tomás Apóstol, encara'l senyor Urrecha tracta d'adoquín a un pobre guarda del Parch.

“...Este guarda es un adoquín. Verdad es que si no lo fuera no sería guarda.”

¿Per qué no deu ser guarda el senyor Urrecha?

Joventut.—Entre altres treballs de diferents autors, quins noms no hem pogut entendre per anar en gero-glífich, en publica un del Apeles Mestres en el que's donan instruccions sobre “cóm, quán y perquè s'han de fer els versos.”

“Pera fer versos, diu, es precis tenir presents tres cosas.

“1.ª No's farán versos sense saberne.”

—Tapa, noy! Sobran todas las altras rahóns, fins aque-lles que dona més endavant ab l'intent de probar que pera aprendre de fer versos, se n'han de fer. Perque si per apendren se n'han de fer y si pera ferne se n'ha de saber y si no poden fersen sense saberne, no'ls arrendo la ganancia als pobres principiants.

¿Ves com s'ho farien en Gual, en Nogueras y Oller, en Viura y tants altres col·laboradors de *Joventut*?

Ars.—Se tracta d'una revista nova, escrita, segons sembla, per individus del honorable cos de municipals. Veginse las firmas: Ventura Rodríguez, Sánchez, Giménez, Fustero, Martínez, etc., etc.

Pera acabar d'arrodonir la cosa, fins está escrita mitg en castellá, mitg en catalá. Municipal pur.

LA CARICATURA AL EXTRANJER

“PAISAJE CASTELLANISTA”

(Del *Almanaque de Gedeón*. Madrid.)

MICOS Y MACOS

Ll. B: Com a caligraf no dirém que no arribés a ser un gran home, però, créguins, deixis de dibuixar o sinó perdrà l'escritura.—C. G. Redembach: Una cosa es la poesia—y altre la pornografia.

Juanito: "Mira que el distrito ya está de estos personajes refrito y recuchilrito."

S. R. (Lleyda): N'espigolarém alguna cosa.—Said: La *part dialogada* del seu article no deixa de tenir gracia, però quan podriam publicarlo ja hauria passat la oportunitat.—Un petit poeta: Aniran sortint las *matemáticas*.—Papet: ¿Papet?... Donchs miri, lo més ben escrit es la firma.—S. U. B: Aprofitaré alguna cosa.—Sisran Lloch: Idem.—J. V. R: L'article sobre l'origen dels números no es original; lo altre sí, pero es poca solta.—P. A: Publicaré alguns dels epigramas que'ns envia.—Pa-Pet: Els versos bilingües ja fa anys qu'están retirats de la circulació.—J. M. V: Sens ha extraviat l'original qu'enviava.—J. G: Els seus ninots no van.—V. T: Els seus tampoch, però vosté té condicions de ferho be si estudia y's practica forsa.—R. M: (Sant Feliu de Guixols): Igual li diém.—S. M: No va; queda a la seva disposició l'original y'l sello.—Xich Punta: Els apellidos de la seva *targeta* son inverossímils.—*Quirset de Llevant* (Calella): La poesia que'ns remet es massa seria pel periódich.—Un Maximino: Tenen intenció, però son incorrectes de forma.—Marián de la Coloma: anirà la carta.—J. R. de Gracia: No sabem dirli qu'es més dolent, la lletra o la poesia.—Siset del Onyar (Girona): Gracias per la poesia, però la serietat ab qu'está tractada desdiu del caràcter festiu del nostre periódich.—S. J: Gracias pel seu *solt*, però com haurá vist, nosaltres també varem ser victimas de las canonadas del amich Aldavert.—A. Adam: Anirém donant las *lisons* fins a completar l'assignatura.—J. B. C: La poesia está bé, però'l seu género no diu ab el caràcter de la nostra publicació.—J. T. V: Li agrahirém que fassi'l favor de passar per la Redacció qualsevol dia de sis a vuyt del vespre pera tractar de lo que'ns comunica a la seva carta.—A. C: Ja's veu que vosté vé de fora.—P. M: No demaném pera vosté la pena capital porque no'ns volém fer cómplices d'un infantició.

XARADA

CANSÓ DE PESSEBRE

Música del mestre M. I. Llet y Café.

Aném, pastors, tres ciutat;
au, cuytéu, marxém aviat
que veurém la pubilleta;
tunch que tan-tunch;
que veurém la pubilleta,

tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

Allí veurém uns senyors,
que'ls hi diuen regidors,
com fan la bugada neta;
tunch que tan-tunch,
com fan la bugada neta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

Si no'm van *tres hù* enganyar,
allí'ns podrém entaular
no més per mitja pesseta;
tunch que tan-tunch,
no més per mitja pesseta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

Si no'ns *tres-quart-cinch* ningú
anirém al funicú-
lar montats ab vagoneta;
tunch que tan-tunch,
lar montats ab vagoneta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

De pobres no'n veurém pas
fora d'una que te'l nas
molt blanch y es diu Marieta;
tunch que tan-tunch,
molt blanch y es diu Marieta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

El batlle que a n'allí hi há
en *tot* el podrém comprar
igual que una figureta;
tunch que tan-tunch,
igual que una figureta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

Si acás no trobém ningú
que'ns *tercera-dugas-hù*
farém molt poca brometa;
tunch que tan-tunch,
farém molt poca brometa,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

Si algú'ns *hu-cinch* malament
li ensenyaré al moment
allá hont tením la má dreta;
tunch que tan-tunch,
allá hont tením la má dreta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

Anemhi cantant, pastors,
entonant "Els Segadors"
y ab la barretina neta;
tunch que tan-tunch,
y ab la barretina neta,
tunch que tan-tunch que tan-tunch que tan-teta.

J. A. Viñes.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO PASSAT

- 1.ª TARJETA.—*La trompeta de la sal.*
- 2.ª LOGOGRAF NUMÉRICH.—*Blanes, Llana, Sena, Nas, La, B, Se, Sal, Elba, Elena, Llansa.*
- 2.ª QUADROS DE PUNTS.—*Sol, Oli, Licor, Ona, Ralet, Eme, Tes.*

Imprempta de MARIÁN GALVE, Avinyó, 18

!CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS.—SURT ELS DIJOURS

PREUS DE SUSCRIPCIO

BARCELONA, UN TRIMESTRE.	1'50 PTS.
A FORA.	2'00 "
ESTRANGER.	2'50 FRANCHS.

NÚMERO CORRENT, 10 CÉNTIMS.—NÚMERO ENDERRERIT, 20 CÉNTIMS.

Redacció y Administració: Escudellers, 54, baixos.

LLIBRERIA RONQUILLO

Succesor de **FELIP & COMP.^a**

ZURBANO, 6.-BARCELONA (entre Plassa Real y Carrer de Escudellers)

SUBSCRIPCIONS PERA 1902

L'Il·lustració Llevantina.—La Il·lustración Española y Americana.—La Il·lustración Artística.—Album Salón.—Hispania.—L'Illustration (Journal Universelle).—The Illustrated London News.—L'Illustrazione Italiana, etc., etc.

Totes elles es portan a domicili per los repartidors de la casa.

ENRICH DE FUENTES

APLECH

un tomo rústica 3 ptas.

MARTINEZ BARRIONUEVO

GENTE DE TABLAS

(Novela)

un tomo rústica 2 ptas.

JUAN VALERA

Pasarse de listo

4.ª edició

un tomo rústica 2'50 ptas.

OBRAS NOVAS

LA TRILOGIA

LOS PIRINEOS

y la CRÍTICA

un tomo rústica 3 ptas.

El modo de prolongar la vida

por

DEMÓSTENES LLANAS

un tomo rústica 2 ptas.

FLORILEGIO DE POESÍAS CASTELLANAS

DEL SIGLO XIX

Introducción y notas biográficas y críticas

por JUAN VALERA

Ha salido el tomo I

La obra entera constará de 6 tomos y valdrá 12'50 pesetas

Totes aquestas obras las servim *franco*, contra reembols de son import, en lliuransas del Giro Mútuo o sellos de correu. Als corresponsals sels farà descompte.

BURELL & Co

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos-cisternas, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

TALLER DE VELAM

LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

Reparacions, maquinaria y tota clase d'accessoris pera la marina.

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis

OFICINAS: Escudellers, 82, pral.

CASA ESPECIAL

en Fonógrafos y Gramofons

PLACAS Y CILINDRES DE TOTA MENA

TALLER DE REPARACIONS

EL FONÓGRAFO

FERNANDO VII, 49.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RAECATS
y treballs de impremta

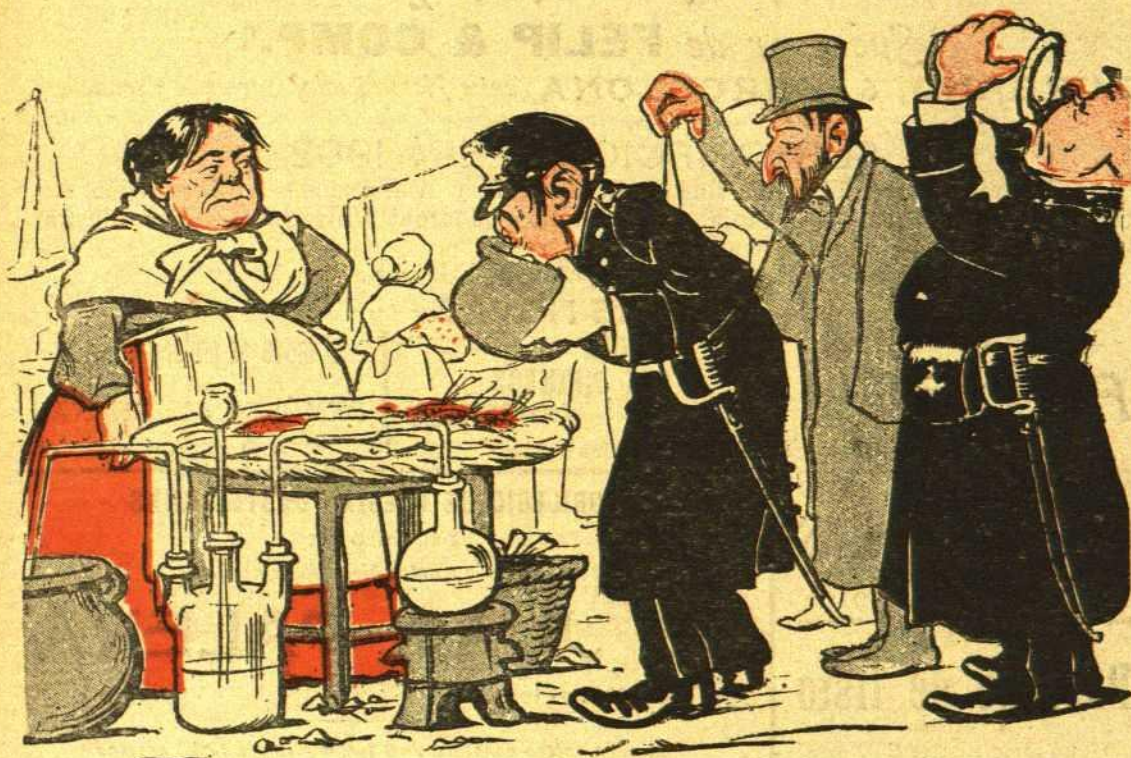
SE FAN TOTA MENA DE TREBALLS COMERCIALS A BONS PREUS

Baixada de Cervantes, 3.—prop del Bolsí

PASTILLAS MORELLÓ

Obran per inhalació dels agents antisséptichs, anti-catarrals y anti-asmátichs que's desprenen mentres van desfentse per la boca. Curan la Tos, Refredats, Bronquitis, Afech, Catarros, Ronquera, Abcessos pulmonars, etc. Farmacia del autor, Portal del Angel, 21 y 23.—Barcelona.

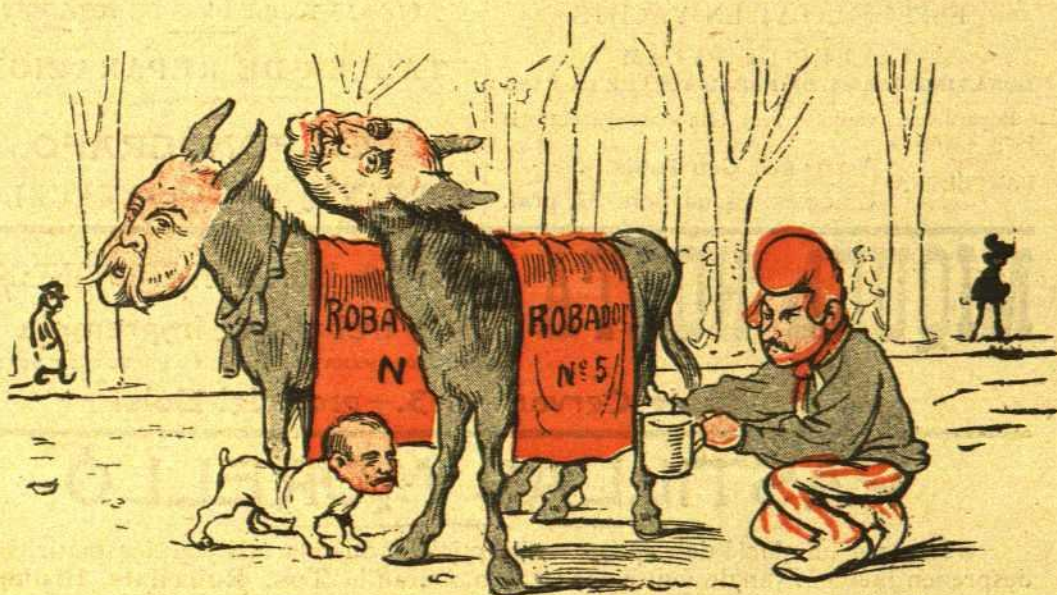
D'INSPECCIÓ

—¿Qué me'n diu de tot aixó, Rodríguez?

—Señor *rechidor*, yo churaria que nos hemos ficat al Laboratori Químico.

LA FESTA DELS ASES

Ell te'n fa de probaturas
y s'escarrassa munyint,

pró a las pobras bestiolas
no'ls en queda un escurrim.